

Hjorth Rosenfeldt

De discipel

Vertaald
door
Geri de Boer

2016
AMSTERDAM

Toen de taxi even voor halfacht 's avonds de Tollénsväg indraaide, dacht Richard Granlund dat zijn dag niet veel slechter meer kon worden. Vier dagen in München en omgeving. Zakenreis. De Duitsers werkten min of meer gewoon door in juli. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat besprekingen met klanten. Fabrieken, vergaderkamers en talloze koppen koffie. Hij was moe maar voldaan. Transport- en procesbanden waren misschien niet het meest sexy werkterrein – zijn beroep riep zelden nieuwsgierige vragen op en was nooit een natuurlijk gespreksonderwerp op feesten en partijen – maar ze verkochten goed. De banden. Ze verkochten heel goed.

Het vliegtuig zou om 9.05 uur in München opstijgen. Hij zou om twintig over elf in Stockholm zijn. Even op kantoor aanwippen. Rapporteren. Rond één uur thuis zijn. Een late lunch met Katharina, en dan de rest van de middag samen met haar in de tuin doorbrengen. Dat was het plan.

Tot hij te horen kreeg dat de vlucht van 9.05 uur naar Arlanda was geannuleerd. Hij ging in de rij staan bij de klantenservice van Lufthansa en werd omgeboekt naar de vlucht van 13.05 uur. Vier uur op Flughafen München Franz Josef Strauß. Om je slap te lachen. Met een haast berustende zucht pakte hij zijn telefoon, en hij stuurde Katharina een sms'je. Ze moest zonder hem lunchen. Maar hopelijk zouden ze nog wel een paar uur in de tuin kunnen zitten. Hoe was het weer? Misschien later vanavond een drankje op het terras? Hij kon nog een flesje drank meenemen nu hij toch de tijd had.

Katharina antwoordde onmiddellijk. Vervelend van die vertraging. Ze miste hem. Het weer in Stockholm was fantastisch, dus een drankje klonk perfect. Ze liet zich graag verrassen. Kusje.

Richard liep naar een van de winkels die nog steeds hun taxfree waren aanprezen, ook al was hij ervan overtuigd dat het voor verreweg de meeste reizigers niet meer aantrekkelijk was. Hij vond het schap met kant-en-klare mixdranken en pakte een fles die hijkende van de tv-reclame. Mojito Classic.

Terwijl hij naar de Press Stop liep, controleerde hij zijn vlucht op de monitor voor vertrekkende vliegtuigen. Gate 26. Hij schatte dat het tien minuten zou duren om daar te komen.

Hij ging zitten en nam een kop koffie en een broodje, terwijl hij door zijn pas gekochte nummer van *Garden Illustrated* bladerde. De tijd kroop. Hij liep een tijdje etalages te kijken bij de winkels op de luchthaven, kocht nog een tijdschrift – een gadgetblaadje ditmaal – ging in een ander café zitten en dronk een flesje mineraalwater. Na een bezoekje aan het toilet was het eindelijk tijd om naar de gate te gaan. Daar wachtte hem de volgende verrassing. Het toestel van 13.05 uur had vertraging. Nieuwe boardingtijd 13.40 uur. Verwachte vertrektijd 14.00 uur. Richard pakte zijn telefoon weer. Informeerde Katharina over de nieuwe vertraging en luchtte zijn verontwaardiging over vliegtuigen in het algemeen en Lufthansa in het bijzonder. Hij vond een vrije stoel en ging zitten. Er kwam geen sms'je terug.

Hij belde.

Geen gehoor.

Misschien had ze iemand gevonden om mee te lunchen in de stad. Hij borg zijn telefoon weer op en deed zijn ogen dicht. Het had geen zin zich over de situatie op te winden; hij kon er toch niets aan doen.

Om kwart voor twee heette de dame achter de balie haar passagiers welkom aan boord en maakte ze haar excuus voor de vertraging. Toen ze in het toestel zaten en het personeel routineus de veiligheidsprocedure had doorgenomen waar niemand naar luisterde, sprak de gezagvoerder hen toe. Ze hadden een lampje dat vals alarm maakte. Waarschijnlijk lag het gewoon aan het lampje, maar ze konden geen risico nemen. Er was een technicus onder-

weg om ernaar te kijken. De gezagvoerder bood zijn excuses aan en hoopte op begrip.

Het werd al gauw warm in het vliegtuig. Richard voelde zijn goede wil en zijn nog redelijke humeur verdwijnen naarmate zijn overhemd op zijn rug en onder zijn armen natter werd. Toen meldde de gezagvoerder zich weer. Eerst het goede nieuws. De fout was hersteld. Dan iets slechter nieuws. Hun slottijd was nu verlopen en er zouden waarschijnlijk negen vliegtuigen voor hen starten, maar zodra ze aan de beurt waren zou de vlucht naar Stockholm beginnen. Zijn excuses.

Ze landden om 17.20 uur op Arlanda. Met twee uur en tien minuten vertraging. Of zes uur. Het was maar hoe je het bekeek.

Terwijl hij naar de bagagehal liep, belde Richard weer naar huis. Geen gehoor. Hij probeerde het op Katharina's mobieltje. Nadat de bel vijf keer was overgegaan, sprong de voicemail aan. Ze was zeker in de tuin en hoorde niet dat er werd gebeld. Richard kwam in de grote hal met de bagagebanden. Volgens de monitor boven band drie zou het acht minuten duren voordat de koffers van vlucht LH2416 zouden worden afgeleverd.

Het werden er twaalf. En toen duurde het nog een kwartier voordat Richard beseftte dat zijn koffer er niet bij lag.

Weer in een rij en weer wachten om de vermissing te melden bij het serviceloket van Lufthansa. Nadat hij zijn bagagereçu, zijn adres en een zo goed mogelijke beschrijving van zijn koffer had achtergelaten, kwam Richard in de aankomsthal en ging op zoek naar een taxi. De warmte sloeg hem in het gezicht toen hij door de schuifdeuren naar buiten liep. Het was echt zomer. Ze gingen een mooie avond tegemoet. Hij dacht aan het rumdrankje op het terras in de avondzon, en voelde zijn goede humeur een beetje terugkomen. Hij ging in de rij staan voor een taxi van Taxi Stockholm, Kurir of 020. Toen ze het luchthavengebied verlieten, vertelde de chauffeur hem dat het een waanzinnige dag was geweest voor het verkeer in Stockholm. Volkomen waanzinnig. Tegelijkertijd remde hij af tot iets minder dan vijftig kilometer per uur en werd de wagen opgezogen door de schijnbaar eindeloze rij auto's op de E4 in zuidelijke richting.

Dus toen de taxi eindelijk de Tollénsväg indraaide, dacht Ri-

chard Granlund dat zijn dag niet veel slechter meer kon worden.

Hij betaalde met zijn creditcard en liep door de bloeiende, goed verzorgde tuin naar het huis. Hij zette zijn aktetas en de plastic zak voor de deur neer.

‘Hallo!’

Geen reactie. Richard trok zijn schoenen uit en liep naar de keuken. Hij wierp een blik uit de ramen om te kijken of Katharina buiten was, maar daar was niets te zien. In de keuken ook niet. Geen briefje waar dat zou hebben gelegen als ze er een had geschreven. Richard controleerde zijn telefoon en zag dat hij geen oproep of sms’je had gemist. Het was benauwd in huis. De zon brandde naar binnen. Katharina had de zonneschermen niet neergelaten. Richard haalde de terrasdeur van het slot en zette hem wagenwijd open. Toen liep hij de trap op. Hij wilde douchen en zich omkleden. Hij voelde zich vies bezweet tot in zijn onderbroek. Hij deed zijn stropdas af en begon de knopen van zijn overhemd al op de trap open te maken, maar hield daarmee op toen hij bij de slaapkamer kwam. Katharina lag op het bed. Dat was het eerste wat hij zag. Toen besepte hij snel drie dingen.

Ze lag op haar buik.

Ze was vastgebonden.

Ze was dood.

De metro remde zo hard dat hij ervan begon te schudden. De vrouw met de kinderwagen voor Sebastian Bergman greep de stalen handgreep wat steviger vast en keek zenuwachtig om zich heen. Ze was al bloednerveus vanaf het moment dat ze op het St. Eriksplan was ingestapt, en hoewel haar huilende zoontje al na een paar stations in slaap was gevallen, leek ze niet tot rust te komen. Het was duidelijk dat ze het niet prettig vond om met zoveel vreemden te worden samengedrongen. Sebastian zag er diverse tekenen van. De zichtbare pogingen om een minimale intieme zone te handhaven door haar voeten voortdurend te verplaatsen en er niemand mee aan te stoten. De enigszins vochtige bovenlip. De waakzame

blik die nergens op bleef rusten. Sebastian had geprobeerd haar geruststellend toe te lachen, maar ze reageerde door haar blik snel te verplaatsen en ze bleef de omgeving scannen, alert en gespannen. Sebastian keek dus maar wat om zich heen in de overvolle wagon, die vlak na Hötorget weer met een metalig gefluit tot stilstand kwam in de tunnelbuis. Nadat ze een paar minuten in het donker hadden stilgestaan, reed de trein langzaam door en kroop hij het centrale metrostation binnen. Hij nam de metro anders nooit in het spitsuur of in het toeristenseizoen. Dat was te onaangenaam en te druk. Hij raakte maar niet gewend aan de openbaarvervoermensheid met al haar geluiden en geuren. Hij liep altijd of nam een taxi, bewaarde afstand tot andere mensen, stond erbuiten. Dat was vroeger zijn gewoonte. Maar niets was meer gewoon.

Niets.

Sebastian leunde tegen de deur aan het eind van de wagon en keek in de wagon erachter. Hij kon haar door het ruitje zien. Haar blonde haar, haar gezicht naar beneden, een krant lezend. Hij beseftte dat hij glimlachte wanneer hij haar zag.

Ze stapte altijd over op het centrale metrostation. Ze liep snel de stenen trap af naar de rode lijn. Hij kon haar gemakkelijk volgen. Als hij maar afstand hield, werd hij door alle toestromende reizigers en kaartlezende toeristen aan het oog onttrokken.

Hij hield afstand. Hij wilde haar niet kwijtraken, maar mocht ook niet worden ontdekt. Dat was een lastige evenwichtsoefening, maar hij begon er goed in te worden.

Toen de metro van de rode lijn twaalf minuten later stopte op station Gärdet, wachtte Sebastian even met uitstappen uit de lichtblauwe wagon. Hier moest hij voorzichtiger zijn. Er liepen minder mensen op het perron; de meeste passagiers waren een station eerder uitgestapt. Sebastian had de wagon vóór de hare genomen, zodat ze met haar rug naar hem toe uitstapte. Ze had er flink de pas in en was al halverwege de roltrappen toen hij haar in het oog kreeg. Ook de vrouw met de kinderwagen had kennelijk Gärdet als eindstation en Sebastian bleef achter haar lopen voor het geval degene die hij volgde zich om de een of de andere reden zou omdraaien. Ze rolde de kinderwagen in een gezapig tempo achter de mensen aan die naar de roltrappen stroomden,

waarschijnlijk in de hoop dat ze niet verder naar voren werd gedrukt in de massa.

Toen hij zo achter de moeder met haar kinderwagen liep, drong het tot Sebastian door hoeveel ze op elkaar leken. Twee mensen die altijd afstand moesten houden.

Een vrouw.

Dood.

In haar eigen huis.

Normaal gesproken was dat geen reden om de Nationale Recherche en het team van Torkel Höglund erbij te halen. In de meeste gevallen was het de tragische afloop van een familieruzie, een voogdijgeschil, een jaloeziedrama of een slemppartij in wat verkeerd gezelschap bleek te zijn.

Iedereen bij de politie wist dat als vrouwen thuis werden vermoord, de dader meestal tot de intimi behoorde. Het was dus niet zo vreemd dat Stina Kaupin met de gedachte speelde dat ze de moordenaar sprak toen ze om even over halfnacht het telefoontje naar 112 aannam.

‘Alarmcentrale, wat is er aan de hand?’

‘Mijn vrouw is dood.’

Wat de man verder zei, was moeilijk te verstaan. Zijn stem was verstikt door verdriet en schok. Lange tijd was hij zo stil dat Stina dacht dat hij had opgehangen. Toen hoorde ze dat hij zijn ademhaling onder controle probeerde te krijgen. Het kostte Stina moeite hem een adres te laten noemen. De man aan de telefoon herhaalde maar dat zijn vrouw dood was en dat er veel bloed was. Overall bloed. Wilden ze gauw komen, alstublieft? Stina stelde zich een man van middelbare leeftijd voor, met bebloede handen, die langzaam maar zeker tot het besef kwam van wat hij had gedaan. Ten slotte kreeg ze toch een adres in Tumba. Ze vroeg de beller – de vermoedelijke moordenaar – te blijven waar hij was en niets in huis aan te raken. Ze zou politie en een ambulance naar hem toe sturen. Ze hing op en gaf het bericht door aan de politie

van Södertörn, die ervoor zorgde dat er een patrouillewagen naar toe ging.

Erik Lindman en Fabian Holst hadden juist in de politiewagen een late fastfoodmaaltijd gegeten toen ze opdracht kregen naar Tollénsväg 19 te gaan. Tien minuten later waren ze er. Ze stapten uit en bekeken het huis. Geen van beide agenten was erg geïnteresseerd in tuinieren, maar ze zagen wel dat hier een of meer mensen ettelijke uren en kronen in de tuin hadden gestoken om de haast perfecte pracht tot stand te brengen die het gele houten huis omringde.

Toen ze halverwege het tuinpad waren, ging de voordeur open. Beiden grepen in een reflex naar het holster op hun linkerheup. De man in de deuropening had zijn overhemd opengeknoopt en keek de geüniformeerde agenten met een haast afwezige uitdrukking aan.

‘Een ambulance is niet nodig.’

De beide agenten wisselden een snelle blik. De man in de deuropening verkeerde duidelijk in shock. Mensen in shock gedroegen zich naar hun eigen regels. Onvoorspelbaar. Onlogisch. Weliswaar wekte de man een tamelijk futloze en terneergeslagen indruk, maar ze wilden geen risico nemen. Lindman liep door, terwijl Holst inhield en zijn hand dichtbij zijn dienstwapen hield.

‘Richard Granlund?’ vroeg Lindman, terwijl hij de laatste stappen in de richting van de man zette, wiens blik nog steeds op een punt ergens achter hem was gevestigd.

‘Een ambulance is niet nodig,’ vervolgde de man toonloos. ‘De vrouw die ik aan de lijn had, zei dat ze een ziekenwagen zou sturen. Dat hoeft niet. Dat vergat ik te zeggen...’

Lindman was bij de man. Hij raakte zijn arm even aan. De man in de deuropening schrok van het fysieke contact en richtte zijn aandacht op Lindman. Hij keek hem met een verbaasd gezicht aan, alsof hij de politieman voor het eerst zag en zich afvroeg hoe hij zo dichtbij had kunnen komen.

Geen bloed op zijn handen of kleren, stelde Lindman vast.

‘Richard Granlund?’

De man knikte.

‘Ik kwam thuis en toen lag ze daar...’

‘Thuis waarvandaan?’

‘Hè?’

‘Thuis waarvandaan? Waar bent u geweest?’ Misschien was het niet het juiste moment om vragen te stellen aan een man die zo duidelijk in shock verkeerde, maar de informatie die ze bij het eerste contact kregen, zou tegenover die van eventuele latere verhoren kunnen worden gesteld.

‘Duitsland. Voor mijn werk. Mijn vliegtuig had vertraging. Of nee, eerst was de vlucht gecancelled en toen vertraagd, en toen kwam ik nog later omdat mijn bagage...’

De man zweeg. Er leek een gedachte of een besef tot hem door te zijn gedrongen. Hij keek Lindman aan met een helderheid die eerder niet in zijn ogen had gestaan.

‘Had ik haar kunnen redden? Als ik op tijd was geweest, had ze dan nog geleefd?’

Dat was normaal bij sterfgevallen, dat als-dan-denken. Lindman had het al vaak gehoord. Hij had diverse gevallen meegeemaakt waarbij mensen waren gestorven omdat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren. Ze staken over precies op het moment dat er een dronken automobilist aankwam. Ze sliepen in de caravan juist in de nacht dat de LPG begon te lekken. Ze sneden een stukje af over het spoor net toen de trein kwam. Vallende hoogspanningskabels, gewelddadige drugsverslaafden, auto’s aan de verkeerde kant van de weg. Pech, toeval. Een paar vergeten sleutels konden net de seconden vertraging geven die nodig was om het niet te halen over de onbewaakte overweg. Een vertraagd vliegtuig kon je vrouw net lang genoeg alleen laten voor een moordenaar om toe te kunnen slaan. Als-dan-gedachten.

Normaal bij sterfgevallen. Onmogelijk om op in te gaan.

‘Waar is uw vrouw, meneer Granlund?’ vroeg Lindman rustig.

De man in de deuropening leek over die vraag te moeten nadenken. Hij moest het spoor verlaten van zijn thuisreis en de schuld die daardoor opeens op hem was geladen, en terugkeren naar het hier en nu. Naar dat afschuwelijke. Naar wat hij niet had kunnen voorkomen.

Uiteindelijk kwam hij daar aan.

‘Boven.’ Richard Granlund maakte een gebaar schuin naar ach-

teren en begon te huilen. Lindman knikte naar zijn collega dat die naar boven moest gaan, terwijl hijzelf met de huilende man meeliep. Je kon en zou het nooit zeker weten, maar Lindman had duidelijk het gevoel dat de man die hij met de arm om de schouders naar de keuken begeleidde, geen moordenaar was.

Onder aan de trap trok Holst zijn wapen en hield dat met gestrekte arm naast zijn been. Als het hoopje ellende waar zijn collega zich om bekommerde niet de moordenaar was, bestond er een kleine kans dat hij – of zij, ook al was dat veel ongewoner – zich nog in het huis bevond. Boven aan de trap lag een soort kamertje. Dakramen. Tweezitsbankje, tv en blu-rayspeler. Boekenplanken aan de muren met boeken en films. Vier deuren. Twee open, twee dicht. Vanaf de trap kon Holst de benen van de dode vrouw in de slaapkamer zien. Op het bed. Dat betekende dat de Nationale Recherche moest worden ingelicht, dacht hij, en hij ging snel de andere kamer in, waarvan de deur openstond. Een werkkamer. Leeg. De twee dichte deuren gaven toegang tot een toilet en een garderobekamer. Allebei leeg. Holst stopte zijn wapen weg en liep naar de slaapkamer. Hij bleef in de deuropening staan.

Er circuleerde al een paar weken een memo van de Nationale Recherche. Die moest worden geïnformeerd over sterfgevallen die aan bepaalde criteria voldeden.

Als het slachtoffer in de eigen slaapkamer werd aangetroffen.

Als het slachtoffer was vastgebonden.

Als het slachtoffer de keel was doorgesneden.

Het belsignaal van Torkels mobiele telefoon doorbrak het slot van het ‘Lang zal ze leven’ en hij trok zich terug in de keuken terwijl hij opnam. Op de achtergrond klonk een viervoudig hoera.

Vilma was jarig.

Ze werd dertien.

Een tiener.

Eigenlijk was ze afgelopen vrijdag al jarig, maar toen had ze het

met haar vriendinnen gevierd, een avondje naar de film. Oude, saaie familieleden zoals haar vader moesten maar op een doorde-weekse avond komen. Torkel had samen met Yvonne een mobiele telefoon gekocht voor hun dochter. Een nieuwe. Een voor haarzelf. Tot nu toe had Vilma steeds de afdankertjes van haar oudere zus gekregen, of die van hem of van Yvonne als zij een nieuwe kregen van hun werk. Nu kreeg ze een nieuwe. Een met Android, meende Torkel zich te herinneren dat Billy had gezegd toen hij die om hulp vroeg bij het kiezen van merk en model. Yvonne zei dat Vilma er sinds vrijdag zo ongeveer mee naar bed ging.

De keukentafel deed voor deze gelegenheid dienst als cadeautafel. Haar zus had mascara, oogschaduw, lipgloss en foundation voor haar gekocht. Die had Vilma vrijdag al gekregen, maar weer op tafel gelegd om de totale cadeau-oogst te laten zien. Torkel pakte de mascara op, die tien keer zo lange wimpers beloofde, terwijl hij luisterde naar wat hem werd verteld.

Moord. In Tumba. Vastgebonden vrouw met doorgesneden keel in slaapkamer.

Torkel vond het nog veel te vroeg voor Vilma om zich op te maken, maar hij kreeg te horen dat ze toch echt de enige in haar klas was die nog geen make-up gebruikte en dat het volgend jaar helemáál ondenkbaar was om nog onopgemaakt naar school te komen. Torkel verzette zich er niet erg lang tegen. De tijden veranderden; hij wist dat hij blij mocht zijn dat hij die discussie niet al twee jaar geleden met Vilma had gehad. Er waren ouders op haar school bij wie dat wel het geval was – en die de strijd duidelijk hadden verloren.

Alles wees erop dat er een derde slachtoffer was.

Torkel beëindigde het gesprek, legde de mascara weer op tafel en ging terug naar de woonkamer.

Hij wenkte Vilma bij zich, die met haar opa en oma stond te praten. Ze leek niet ongelukkig dat ze een excuus had om een eind te maken aan het gesprek met de oudjes. Ze kwam naar Torkel toe met een zekere verwachting in haar ogen, alsof ze dacht dat hij in de keuken was geweest om een verrassing voor te bereiden.

‘Ik moet weg, schatje.’

‘Is dat om Kristoffer?’

Het duurde een paar tellen voordat Torkel de vraag zelfs maar begreep. Kristoffer was Yvonne's nieuwe vriend. Ze gingen nu al een paar maanden met elkaar om, wist hij. Torkel had hem vanavond voor het eerst ontmoet. Leraar op een middelbare school. Bijna vijftig. Gescheiden, kinderen. Leek een aardige kerel. Het was niet eens in Torkel opgekomen dat hun ontmoeting weleens beladen of ongemakkelijk of hoe dan ook problematisch zou kunnen worden gevonden. Daarom kon hij de vraag van zijn dochter niet meteen plaatsen. Vilma vatte de korte bedenktijd kennelijk op als bewijs dat ze het bij het rechte eind had.

‘Ik heb nog gezegd dat ze hem niet moest uitnodigen,’ vervolgde ze met een stuurs gezicht.

Torkel werd vervuld van tederheid voor zijn dochter. Ze wilde hem beschermen. Dertien jaar oud, en ze wilde hem behoeden voor hartzeer. In haar wereld was dit waarschijnlijk een vreselijk ongemakkelijke situatie. Ze had haar vroegere vriendje vast niet willen tegenkomen met iemand anders. Als ze al een vriendje had gehad; dat wist Torkel niet. Hij streek haar liefdevol over haar wang.

‘Ik moet werken. Het heeft niks met Kristoffer te maken.’

‘Echt niet?’

‘Echt niet. Ik had ook weg moeten als alleen jij en ik hier waren geweest. Je weet hoe dat gaat.’

Vilma knikte. Ze had lang genoeg bij hem gewoond om te weten dat hij wegging als het moest en wegbleef zolang het nodig was.

‘Is er iemand dood?’

‘Ja.’

Meer was Torkel niet van plan te vertellen. Hij had al lang geleden besloten dat hij niet zo iemand wilde zijn die aandacht van kinderen kreeg door spannende en weerzinwekkende details over zijn werk te vertellen. Dat wist Vilma. Dus ze vroeg niet door en knikte alleen maar. Torkel keek haar ernstig aan.

‘Ik denk dat het goed is dat mama weer iemand heeft.’

‘Waarom?’

‘Waarom niet? Dat ze niet meer bij mij is, betekent niet dat ze alleen moet blijven.’

‘Heb jij ook weer iemand?’

Torkel aarzelde even. Was dat zo? Hij had al lang een soort relatie met Ursula, zijn getrouwde collega, maar ze hadden nooit echt bepaald wat dat nou precies inhield. Ze waren met elkaar naar bed geweest als ze buiten Stockholm werkten. Nooit in Stockholm. Ze hadden nooit samen gegeten of alledaagse gesprekken gevoerd over persoonlijke dingen, privé-zaken. Seks en praten over het werk. Dat was alles. En nu zelfs dat niet. Een paar maanden geleden had hij zijn oude collega Sebastian Bergman bij een onderzoek gehaald, en sindsdien hadden Ursula en hij alleen nog maar met elkaar gewerkt. Dat stoorde Torkel. Meer dan hij wilde toegeven. Niet dat hun relatie, of wat het ook was, zo duidelijk op háár voorwaarden bestond – daar kon hij mee leven – maar hij miste haar. Meer dan hij had gedacht. Dat zat hem dwars. En alsof dat nog niet erg genoeg was, leek ze haar man, Mikael, weer nader gekomen te zijn. Ze waren een paar weken geleden zelfs een weekendje naar Parijs geweest.

Dus had hij iemand? Waarschijnlijk niet, en de complexiteit van hun relatie was in elk geval niet iets wat hij aan een kersverse tiener wilde uitleggen.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Ik heb niemand. Maar nu moet ik echt weg.’

Hij omhelsde haar stevig.

‘Nogmaals gefeliciteerd met je verjaardag,’ fluisterde hij. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou,’ antwoordde ze. ‘En van mijn mobieltje.’ Ze drukte haar vers gestifte lippen zachtjes tegen zijn wang.

Torkel had nog steeds een glimlach om zijn lippen toen hij in de auto stapte en naar Tumba reed.

Hij belde Ursula.

Ze was al onderweg.

Torkel had in de auto voor zichzelf uitgemaakt dat hij hoopte dat dit iets anders zou zijn. Iemand anders. Dat er geen verband zou bestaan met de andere dode vrouwen. Dat het een opzichzelfstaande zaak zou blijken te zijn. Maar dat was het niet. Dat begreep Torkel zodra hij de slaapkamer in keek.

De nylonkousen. Het nachthemd. De houding.

Het was de derde.

De uitdrukking ‘van oor tot oor’ was niet dekkend voor de gapende wond in haar keel. Het was eerder van de ene kant van haar ruggengraat naar de andere. Zoals wanneer je een conservenblik openmaakt en een klein stukje vast laat zitten om het deksel open te kunnen trekken. De hals van de vrouw was bijna volledig doorsneden. Er was heel wat kracht nodig geweest om haar zo’n verwonding toe te brengen. Overal zat bloed: tot hoog op de muren en overal op de vloer.

Ursula was al foto’s aan het maken. Ze liep voorzichtig door de slaapkamer en lette goed op dat ze niet in het bloed ging staan. Als het maar even kon altijd als eerste ter plaatse. Ze keek op, knikte bij wijze van groet en ging door met foto’s maken. Torkel stelde de vraag waarop hij het antwoord al kende.

‘Zelfde?’

‘Zeker weten.’

‘Ik heb op weg hierheen Lövhaga weer gebeld. Hij zit daar nog steeds.’

‘Dat wisten we toch al?’

Torkel knikte. Deze zaak stond hem niet aan, bedacht hij terwijl hij in de deuropening van de slaapkamer naar de dode vrouw stond te kijken. Hij had in andere deuropeningen van andere slaapkamers staan kijken naar andere vrouwen in nachthemd, aan handen en voeten vastgebonden met nylonkousen, verkracht, met doorsneden keel. In 1995 hadden ze de eerste gevonden. Daarna waren er nog drie gevolgd voordat ze de moordenaar in het late voorjaar van 1996 konden oppakken.

Hinde was tot levenslang veroordeeld.

Hij had niet eens beroep aangetekend.

Hij zat nog steeds in de gevangenis in Lövhaga.

Maar de nieuwe slachtoffers waren identieke kopieën van de zijne. De handen en voeten op dezelfde manier vastgebonden. De agressie op de keel. Zelfs het vleugje blauw in het witte nachthemd was hetzelfde. Dat betekende dat degene die ze zochten niet alleen een seriemoordenaar was, maar ook een copycat. Iemand die om een of andere reden vijftien jaar oude moorden kopieerde.